

η δικαιοσύνη είναι ταξική

από την εξέγερση στις φυλακές
Μαλανδρίνου τον απρίλη του 2007

**ΠΟΤΕ ΚΑΙ
ΠΟΥΘΕΝΑ
ΚΑΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ**

ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ

ενάντια στην ταξική και κοινωνική ειρήνη
Νοέμβρης 2010

Εισαγωγή

Ξεκινώντας να μιλάμε για τις φυλακές πρέπει να ξεκαθαρίσουμε **από ποια θέση μιλάμε**. Ο θεσμός της φυλακής είναι ένας βασικός θεσμός για τη διασφάλιση της εκμεταλλευτικής οργάνωσης της κοινωνίας, είναι άλλο ένα όπλο του κράτους και των αφεντικών στον καθημερινό πόλεμο που μαίνεται εναντίον μας και φέρει το αθώο όνομα ταξική-κοινωνική ειρήνη. Όταν λέμε “εμείς” εννοούμε τους από κάτω αυτής της κοινωνίας, αυτούς που υφίστανται την εκμετάλλευση και την καταπίεση, κομμάτι των οποίων είμαστε και εμείς οι οποίοι έχοντας την επιθυμία να κινηθούμε εχθρικά απέναντι στους εκμεταλλευτές μας, δε μπορούμε παρά να στεκόμαστε αλληλέγγυοι και στους φυλακισμένους και τους αγώνες τους. *Όχι στην προοπτική βελτίωσης του σωφρονιστικού συστήματος αλλά στην προοπτική της πλήρους κατάργησής του μαζί με όλο το σύστημα που αυτό υπηρετεί.*

Η δικαιοσύνη είναι ταξική (ή αλλιώς ποιος είναι αυτός που φυλακίζει και ποιοι είναι αυτοί που φυλακίζονται;)

Καταρχάς να πούμε πως δε μπορούμε να ασχοληθούμε μεμονωμένα με το ζήτημα φυλακή αν δεν εξετάσουμε και το πως καταλήγει κανείς εκεί, αν δε μιλήσουμε και για το σύστημα απονομής δικαιοσύνης το οποίο σε μια ταξική κοινωνία δε θα μπορούσε παρά να είναι και αυτό ταξικό. Γιατί μπορεί να έχουμε όλοι μεγαλώσει με το μύθο ότι όλοι είναι ίσοι απέναντι στο νόμο **(1)** (και αυτό να θεωρείται η πεμπτουσία της δικαιοσύνης και της ισότητας), όμως ακόμα κι αν ίσχυε η ισότητα απέναντι στο νόμο το ουσιαστικό ζήτημα είναι **ποιος νομοθετεί** και για **ποιο λόγο**. Αυτός που νομοθετεί είναι το κράτος, το συλλογικό κόμμα των αφεντικών, οπότε *η κυρίαρχη (2) λειτουργία των νόμων δεν μπορεί παρά να είναι η γραπτή αποτύπωση της υπάρχουσας ταξικής και κοινωνικής κατάστασης που λέει πως κάποιιο λίγοι θα μπορούν να ζουν από την εκμετάλλευση των υπολοίπων (με στόχο εννοείται την αέναη διασφάλισή αυτής της κατάστασης).*

Και αφού είδαμε ποιος φυλακίζει ας δούμε και **ποιους στέλνει στη φυλακή η κλωφοάρα των δικαστών**. Δε χρειάζεται τεράστια αναλυτική ικανότητα αλλά απλά να κοιτάξουμε κατάματα την ίδια την πραγματικότητα που μας περιβάλλει για να δούμε πως *η τεράστια πλειοψηφία των φυλακισμένων είναι άνθρωποι που βρίσκονται στον πάτο του βαρελιού ή κάπου εκεί κοντά*. 1 στους 3 κρατούμενους είναι *προφυλακισμένος* που δεν έχει καταδικαστεί για κάτι αλλά περιμένει τη δίκη του (συνήθως 18 μήνες)!!! Το 40% είναι μέσα για *παραβίαση του νόμου περί ναρκωτικών* (μην πάει το μυαλό σας σε τίποτα μεγαλέμπορους) καθώς με την υπάρχουσα νομοθεσία σχεδόν όλοι οι τοξικομανείς χαρακτηρίζονται ως έμποροι! Πάνω απ’ το 40% είναι *αλλοδαποί* (πολλοί εκ των οποίων μπήκαν μέσα για το λόγο και μόνο ότι δεν είχαν χαρτιά) **(3)** ενώ η τεράστια πλειοψηφία είναι *πάμφτωχοι* που δεν είχαν καν τα χρήματα να εξαγοράσουν ακόμα και μικρές ποινές ή *μικροπαραβάτες* που παραβίασαν το νόμο για λόγους επιβίωσης. Επίσης μεγάλο μέρος είναι *πρώην φυλακισμένοι* που ξαναμπήκαν μέσα αφού κουβαλώντας το στίγμα του πρώην φυλακισμένου η μόνη διέξοδος που τους έμενε ήταν είτε μια σκατοπληρωμένη και υποτιμημένη δουλειά είτε η παραβατικότητα. **Όλα αυτά δείχνουν τον ξεκάθαρο ταξικό χαρακτήρα του εγκλεισμού. Όσο πιο χαμηλά βρίσκεται κάποιος στην ταξική και κοινωνική ιεραρχία τόσες περισσότερες πιθανότητες έχει να φυλακιστεί.**

Και με τους εγκληματίες τι θα γίνει;

Μα είναι εγκληματίες και επικίνδυνοι για την κοινωνία θα πει ο κάθε φιλήσυχος και νομοταγής κυρ Παντελής **(4)**. Όμως τι είναι έγκλημα; **Δεν υπάρχει κανένας αντικειμενικός ορισμός του εγκλήματος**. Κι αυτό το δείχνει το γεγονός πως πράξεις που παλιότερα δεν ήταν άξιες ποινής σήμερα διώκονται. *Γιατί στην*

(1) Ο μύθος των ίσων ευκαιριών, δηλαδή ότι όλοι ξεκινούν σ’ αυτή τη ζωή έχοντας ίσες ευκαιρίες στο να “πετύχουμε” ή να “αποτύχουμε”, είναι θεμελιακός μύθος του καπιταλισμού. Κι αυτό γιατί τού είναι χρήσιμο οι από κάτω να εσωτερικεύουν την όποια “αποτυχία” τους θεωρώντας τον εαυτό τους υπεύθυνο και όχι το εκμεταλλευτικό σύστημα που δημιουργεί “πετυχημένους” και “αποτυχημένους”. Έτσι ο άνεργος θα θεωρεί ότι φταίει αυτός για την κατάσταση του αφού δεν προσπάθησε και δεν ειδικεύτηκε αρκετά αντί να καταλάβει πως η ανεργία είναι δομικό στοιχείο του καπιταλισμού και ο καριέριστας θα θεωρεί τον εαυτό του άξιο και όχι γλύφτη και ατομικιστή που πάτησε επί πτωμάτων για να “πετύχει”. Για να τελειώνουμε, **σε μια ταξική κοινωνία δε γίνεται να υπάρχουν ίσες ευκαιρίες γιατί δεν ξεκινάμε όλοι από την ίδια αφετηρία** (τι σημαίνει ίσες ευκαιρίες στην εύρεση εργασίας όταν κάποιοι έχουν την οικονομική άνεση να κάνουν 10 μεταπτυχιακά ή πως γίνεται να υπάρχει ισότητα απέναντι στο νόμο όταν κάποιοι έχουν φράγκα για να πληρώσουν καλό δικηγόρο ή να λαδώσουν δικαστές ενώ κάποιοι άλλοι δεν έχουν τα ελάχιστα για να εξαγοράσουν γελοίες ποινές;). **Η μόνη αληθινή ισότητα, η ισότητα των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών, αυτή που θα διασφαλίζει σε όλους τα μέσα επιβίωσης και μια αξιοπρεπή ζωή θα έρθει μόνο με την ανατροπή του καπιταλισμού.**

(σε καμία περίπτωση δε δεχόμαστε την κυρίαρχη έννοια της επιτυχίας ή της αποτυχίας όταν επιτυχία σημαίνει να κάνεις καριέρα και να βγάξεις φράγκα και αποτυχία το αντίθετο, γι’ αυτό και τα εισαγωγικά)

(2) Ίσως αυτό φαίνεται απλοϊκό αφού οι νόμοι δεν καθορίζονται ποτέ μονοδιάστατα αλλά είναι αποτέλεσμα του ταξικού πολέμου και ανάλογα όταν αυτός οξύνεται και οι από κάτω επιβάλλουν τους όρους τους αυτό αποτυπώνεται και στο νόμο ενώ όταν οι ταξικές αντιστάσεις υποχωρούν τα αφεντικά παίρνουν πίσω ό,τι **αναγκάστηκαν** να δώσουν. Επίσης επειδή η δημοκρατία (θέλει να) εξουσιάζει περισσότερο με τη συναίνεση των υπηκόων παρά με το γκλομπ του μπάτσου προσπαθεί να πείσει πως κοιτάει το καλό όλων και με το να νομοθετεί υπέρ των ατομικών ελευθεριών, των ανθρώπινων δικαιωμάτων κοκ. Όλα αυτά δεν αναιρούν πάντως πως η κυρίαρχη λειτουργία των νόμων είναι η με κάθε τρόπο υπεράσπιση του καπιταλιστικού

τελική είναι το ίδιο το ποινικό δίκαιο είναι που παράγει τον εγκληματία και όχι το αντίστροφο. Κι αν οι φυλακές όσο πάνε και γεμίζουν δεν οφείλεται στην αύξηση της εγκληματικότητας αλλά στην αυστηροποίηση των νόμων που στοχοποιούν όλο και περισσότερες κοινωνικές κατηγορίες. Ενώ όσο η κρίση προχωράει και οι συνθήκες επιβίωσης θα επιδεινώνονται όλο και περισσότεροι θα είναι αυτοί που θα παραβαίνουν τους νόμους γεμίζοντας τις φυλακές.

Το βασικό ζήτημα βέβαια είναι **ποιος ορίζει τι είναι έγκλημα και για ποιο λόγο**. Και η απάντηση απλή: **αυτός που κάθε φορά είναι φορέας εξουσίας στοχεύοντας στην αποτελεσματικότερη διασφάλιση της εκμεταλλευτικής οργάνωσης της κοινωνίας**. Στον καπιταλισμό δε θεωρείται έγκλημα η καθημερινή κλοπή ζωής και δημιουργικότητας που λέγεται μισθωτή εργασία. Έτσι αν είσαι εργοδότης και γίνεσαι πλούσιος ξεζουμίζοντας τους εργάτες, αν σφετερίζεσαι τον κοινωνικό πλούτο που παράγουν κάποιοι άλλοι τότε δεν είσαι ληστής και δεν πρόκειται να διωχθείς ποινικά. Ή όταν κάποιος εργάτης δολοφονείται λόγω των υπερεντατικών ρυθμών εργασίας ή των ελλειπών μέτρων ασφαλείας στους χώρους

δουλειάς είναι απλά “εργατικό ατύχημα” και κανένα αφεντικό δε θα μπει φυλακή. Ούτε αυτοί οι σκατόψυχοι που εκτονώνονται σε γυναικεία κορμιά που έχουν πέσει θύματα των κυκλωμάτων καταναγκαστικής πορνείας θα διωχθούν ποτέ ως βιαστές. Ούτε οι έλληνες μισθοφόροι που συμμετέχουν ενεργά στο μακέλεμα των αφγανών και σομαλών πληβείων θεωρούνται δολοφόνοι. Ο καθένας μπορεί να σκεφτεί ανάλογα παραδείγματα. **Άρα βλέπουμε ότι υπάρχουν πολλοί περισσότεροι δολοφόνοι, βιαστές και κλέφτες έξω από τις φυλακές παρά μέσα σε αυτές**. Κι όπως είπε και ο

ποιητής για τις φυλακές “είν’ το άλλοθι σου κόσμε για να κρύβεις την ψευτιά / να στηρίζεις τις σφαγές σου και τη νόμιμη κλεψιά”. Και το τι θέση παίρνει ο καθένας για τις φυλακές εξαρτάται από το τι θέση έχει ήδη πάρει για το υπάρχον σύστημα και τις υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις.

Έτσι βλέπουμε πως **αυτό που διώκεται είναι μόνο το έγκλημα που δεν έχει πάρει τη μορφή νόμιμης πράξης**. Οι φορείς της εξουσίας έχουν το μονοπώλιο της βίας. Οι υπόλοιποι που την ασκούν μπαίνουν φυλακή. Η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή. Βλέπει. Και ξέρει να ξεχωρίζει αφεντικά από προλετάρους, εξουσιαστές από καταπιεσμένους. Και να τους φέρεται ανάλογα. Τους μεν τους προστατεύει, τους δε τους φυλακίζει. Όσο για τα περί προστασίας της κοινωνίας απ’ τους εγκληματίες, απ’ το να ψάχνει εξιλαστήρια θύματα, η κοινωνία ας κοιτάξει πρώτα να απαλλαγεί από αυτούς που την εκμεταλλεύονται καθημερινά (οι οποίοι ελέγχουν και το σύστημα απονομής δικαιοσύνης που διασφαλίζει αυτό ακριβώς που είπαμε πιο πριν, ότι δηλαδή κάποιοι θα μπορούν επί άοριστον να ζουν από την εκμετάλλευση των υπόλοιπων).

Καλά, και τότε γιατί υπάρχουν οι φυλακές;

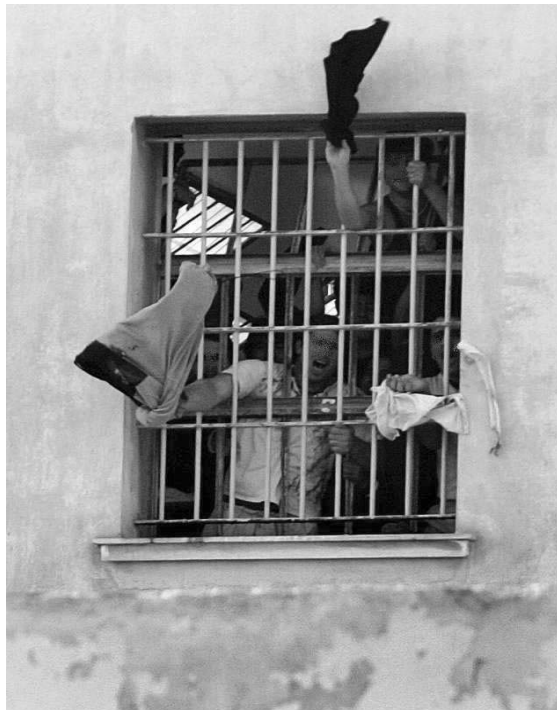
Ο βασικός λόγος που υπάρχουν οι φυλακές είναι για να λειτουργούν ως **φόβητρο** απέναντι σε αυτούς που θα σκεφτούν να αφηγήσουν την παρούσα κοινωνική οργάνωση και να παραβούν τους νόμους που τη διασφαλίζουν (άσχετα αν κινούνται προς μια επαναστατική κατεύθυνση ή όχι) **(5)**. Μόνο και μόνο ο συνειρμός “παραβαίνω το νόμο-δικάζομαι-πάω φυλακή” αρκεί για να

συστήματος.

(3) Βέβαια πέρα από τις επίσημες φυλακές, για τους μετανάστες υπάρχουν και τα διάσπαρτα στρατόπεδα συγκέντρωσης (γνωστά και ως κέντρα κράτησης ή φιλοξενίας) στα οποία οι συνθήκες είναι μερικές φορές χειρότερες και από φυλακές (για περισσότερα βλ. τη μπροσούρα της αντιφασιστικής συνέλευσης *antifa lab* “ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΩΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ: ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ /ΕΞΟΤΩΣΗΣ”).

(4) Πολλές φορές έχουμε έρθει αντιμέτωποι με το “επιχείρημα” τι θα κάνουμε με τους βιαστές, τους ψυχοπαθείς δολοφόνους, τους προζέμπορους και ό,τι άλλο σκεφτεί ο φίλος μας ο κυρ Παντελής προκειμένου να δικαιολογήσει την ύπαρξη των φυλακών. Πέρα από το γεγονός ότι αυτοί είναι μια μικρή μειοψηφία στο σύνολο των φυλακισμένων, αντί να στεκόμαστε εμείς αμήχανοι στις (τις περισσότερες φορές καθόλου αθώες) ερωτήσεις του ας μας απαντήσει τι θέση έχει πάρει απέναντι σε αυτή την κοινωνία, τι θέση παίρνει για τις δολοφονίες τόσων ανθρώπων στα κρατικά κολαστήρια, τι θέση παίρνει απέναντι στους νόμιμους ληστές και τους βιαστές μεταναστών στα κωλόμπαρα, τι θέση παίρνει απέναντι στις δολοφονίες μεταναστών στα ναρκοπέδια του Έβρου, τι θέση παίρνει για την καθημερινή κλοπή της υπεραξίας μας, τι θέση παίρνει απέναντι στις δολοφονίες ανθρώπων από μπάτσους και μετά θα δούμε αν συνεχίσουμε την κουβέντα αφού θα έχουμε καταλάβει αν πράγματι δεν έχει σκεφτεί κάποια πράγματα ή απλά θέλει να υπερασπιστεί τις φυλακές και το σύστημα που αυτές στηρίζουν (κάτι που φαίνεται ξεκάθαρα όταν τη στιγμή που εσύ καταδεικνύεις το καθημερινό έγκλημα που συντελείται στις φυλακές το μόνο που έχει να σου πει ο άλλος είναι το παραπάνω “επιχείρημα”).

(5) Έχουμε φωνάξει πολλές φορές το σύνθημα “ΟΥΤΕ ΠΟΙΝΙΚΟΙ ΟΥΤΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ - ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗ” προκειμένου να καταδείξουμε πως όταν λέμε αλληλεγγύη στους φυλακισμένους δεν εννοούμε μόνο τους δικούς μας που συνελήφθησαν σε κάποια διαδήλωση ή για κάποια άλλη κινηματική - επαναστατική ενέργεια αλλά όλους τους κρατούμενους. Αναδεικνύοντας έτσι το κοινό σημείο σύνδεσης των φυλακισμένων, που αφετηριακά τουλάχιστον, είναι η θέση τους ως

διώξει απ' το μυαλό τις όποιες περίεργες σκέψεις. Μόνο και μόνο η σκέψη πως θα βρεθείς σε ένα χώρο όπου και η τελευταία λεπτομέρεια της ζωής σου θα καθορίζεται από τους ανθρωποφύλακες κάνει την παραβίαση των νόμων λιγότερο πιθανή και την υποταγή σε αυτούς πιο εύκολη.

Αυτό που ουσιαστικά προστατεύουν οι φυλακές είναι η καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας. Κάτι που γίνεται πιο σαφές αν δούμε και την ιστορική εξέλιξη της φυλακής η οποία **δεν υπήρχε από πάντα αλλά μετράει κάτι παραπάνω από 200 χρόνια ύπαρξης αφού αναδύθηκε ως θεσμός (με τη σημερινή του μορφή) μαζί με τον καπιταλισμό ως βασικό κομμάτι του.** Ακόμα κι αν υπήρχαν πιο πριν φυλακές υπήρχαν μόνο ως χώροι προσωρινής κράτησης μέχρι τη δίκη του κατηγορούμενου, ενώ οι βασικές (ταξικά προσδιορισμένες πάντα) ποινές ήταν είτε χρηματικά πρόστιμα είτε επιβολή σωματικής τιμωρίας. *Σε αντίθεση όμως με τη φεουδαρχία ο καπιταλισμός δεν είχε σκοπό να εξοντώνει το ανθρώπινο σώμα αλλά να το διαπλάθει έτσι ώστε εντελώς πειθαρχημένο να στρωθεί στη δουλειά και την παραγωγή υπεραξίας προς όφελος της νεοανερχόμενης αστικής τάξης αφού ο ανερχόμενος τότε καπιταλισμός επέβαλλε μια άλλου τύπου δουλειά: τη μισθωτή εργασία.* Κι εδώ αξίζει να σημειώσουμε ότι προάγγελος των φυλακών ήταν τα workhouses (σωφρονιστήρια που υπήρχαν απ' το 1557 στην Αγγλία) που φτιάχτηκαν σε μια εποχή που η παρακμή της φεουδαρχίας άφησε πίσω της μεγάλα ποσοστά φτώχειας (με επακόλουθο την αύξηση των κλεφτών για λόγους επιβίωσης) και είχαν σκοπό να στρώσουν στη δουλειά τους προσωρινά κρατούμενους οι οποίοι είχαν συλληφθεί για μικροαδικήματα όπως πορνεία, επαιτεία, αλητεία και άλλους **τρόπους αποφυγής της μισθωτής εργασίας.** Αυτό φυσικά δεν είναι τυχαίο αφού ο νέος αυτός θεσμός είχε βασικό σκοπό να αναγκάσει όλους τους καταπιεσμένους να μην έχουν άλλο τρόπο επιβίωσης πέρα από το να πουλάνε την εργατική τους δύναμη σε κάποιο αφεντικό (κατά κύριο λόγο στα εργοστάσια που άρχισαν να ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια), να προετοιμάσει την εργατική δύναμη προς εκμετάλλευση πειθαρχώντας τη με κάθε τρόπο. Εν τέλει η φυλακή αναδύθηκε ως ένας τρόπος καταστολής της εργατικής τάξης και μέσω ενός συμφεροντολογικού ορισμού του δικαίου από τα πάνω ως ένα μέσο για τον έλεγχο της δύναμης της προλεταρίων. Και φάνηκε από την αρχή ότι η διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης που ήταν, είναι και θα είναι προϋπόθεση της καπιταλιστικής ανάπτυξης, θα προσπαθεί να επιτευχθεί και μέσω της φυλάκισης.

Επίσης οι φυλακισμένοι αποτελούν ένα κοινωνικό κομμάτι που εύκολα αποσπάται από τις συνθήκες που το γέννησαν, γίνεται εύκολα ξένο σώμα στο μυαλό της κοινωνίας και εν τέλει οι πολίτες ανακαλύπτουν τη δική τους συνοχή απέναντι στους εγκληματίες, ανακαλύπτουν τη δυνατότητα να απολαμβάνουν τα προνόμια της "ελευθερίας" τους δηλώνοντας προσήλωση στους θεσμούς ενώ ταυτόχρονα λειτουργεί ένα είδος εσωτερικού εθνικισμού και όπως ο φόβος του εξωτερικού εχθρού κάνει αγαπητό το στρατό έτσι και ο φόβος του φυλακισμένου εγκληματία κάνει αγαπητή την αστυνομία και τους δικαστές. Και φυσικά όλοι οι υπόλοιποι μπορούμε να χαιρόμαστε με τη δικιά μας κουτσουρεμένη ελευθερία "αφού υπάρχουν και χειρότερα" **(6)**...

Τέλος, να σημειώσουμε ότι καινούρια συστήματα επιτήρησης και ελέγχου εφαρμόζονται στους φυλακισμένους αφού λόγω της αδυναμίας της θέσης τους είναι διαρκώς ευάλωτοι στους πειραματισμούς της εξουσίας. Είτε αυτά αφορούν τεχνικές αρχιτεκτονικής (απομονωτικό σύστημα, πανοπτική φυλακή **(7)**) είτε νέες μεθόδους πειθάρχησης και εσωτερίκευσης των αξιών αυτής της κοινωνίας. Και φυσικά αφού ερευνητές, ψυχολόγοι, μπάτσοι και επιστήμονες μελετήσουν κατάλληλα τα παραπάνω θα προσπαθήσουν να τα εφαρμόσουν και εκτός των τειχών.

Μήπως η φυλακή βρίσκεται και εκτός των τειχών;

Το ότι η φυλακή γίνεται τόσο εύκολα αποδεκτή κοινωνικά σε μεγάλο βαθμό οφείλεται και στο ότι η λειτουργία της εμπεριέχει σημαντικά στοιχεία που διαπερνούν όλο το κοινωνικό πεδίο. Με μια πιο προσεχτική ματιά η φυλακή

αιχμαλώτων του κράτους. Και το ότι αρνούμαστε να θεωρήσουμε τον πολιτικό κρατούμενο ως κάτι το ανώτερο από τον ποινικό δε σημαίνει ότι ομογενοποιούμε τα πάντα και δεν αναγνωρίζουμε την ιδιαιτερότητα της αιχμαλωσίας των πολιτικών κρατούμενων (και πιθανώς τις διαφορετικές πτυχές της κάθε υπόθεσης).

(6) Κάπως έτσι λειτουργήσε σε μεγάλο βαθμό και η παρουσία μεταναστών αφού η πλειοψηφία των από κάτω αυτής της κοινωνίας αρνήθηκε να δει στα πρόσωπα των μεταναστών και το δικό της μέλλον αλλά επέλεξε να σταθεί είτε εχθρικά απέναντί τους είτε αδιάφορα στη λογική του "πάλι καλά που εγώ δεν έχω καταντήσει έτσι". Με ολέθρια (αν και όχι μη αναστρέψιμα) αποτελέσματα όπως πιο εύκολα μπορεί κανείς να διαπιστώσει τώρα πια.

(7) Πρόκειται για έναν τύπο φυλακής που σχεδιάστηκε από τον άγγλο φιλόσοφο και κοινωνιολόγο Τζέρεμι Μπένθαμ ο οποίος υπήρξε ένας από τους σπουδαιότερους διανοούμενους και συμβουλάτορες της αστικής τάξης την περίοδο της ανάδυσης του καπιταλισμού. Πρόκειται για ένα κυλινδρικό οικοδόμημα, στην περιφέρεια του οποίου τοποθετούνται τα κελιά των κρατούμενων (ή οποιουδήποτε άλλου επιτηρούμενου ατόμου), ενώ στο κέντρο του βρίσκεται ο πύργος των επιτηρητών, ο οποίος διαθέτει μεγάλα παράθυρα που βλέπουν προς τα κελιά. Το βασικό του στοιχείο είναι ότι είναι έτσι φτιαγμένο ώστε ο πύργος των επιτηρητών να βρίσκεται σε πλήρη συσκότιση και τα κελιά των επιτηρούμενων σε πλήρη διαφάνεια ώστε ο επιτηρούμενος να μην ξέρει ποια ακριβώς στιγμή παρακολουθείται. Πρέπει όμως να είναι σίγουρος πως παρακολουθείται κάθε στιγμή. Κι αυτό είναι το μεγαλύτερο κέρδος της εξουσίας αφού έτσι, σύμφωνα με το Φουκώ, "...η τελειότητα της εξουσίας τείνει στο να καθιστά περιττή τη συγκεκριμένη άσκσή της" και ο κρατούμενος να εσωτερικεύει την επιτήρηση και να προσαρμόζει ανάλογα τη συμπεριφορά του γινόμενος κατά μία έννοια αυτοεπιτηρούμενος.

θυμίζει έναν αυστηρό στρατώννα, ένα σχολείο χωρίς επιείκεια ή έναν πιο ζοφερό τόπο εργασίας. Ο συνεχής έλεγχος και οι κάθε είδους καταναγκασμοί όπως επίσης και οι κυρώσεις αν παραβούμε τους κανόνες, η απομόνωση μεταξύ των από κάτω και η άσκηση βίας απ' τη μεριά της εξουσίας είναι πανταχού παρόντα και στην καθημερινότητα των εκτός των τειχών. Κάθε στιγμή μας που είναι αποικιοποιημένη από την εξουσία του εργοδότη, του δασκάλου, του γονιού και κάθε άλλου μικροεξουσιαστή είναι μια άλλου είδους φυλακή αφού δεν ελέγχουμε εμείς το χρόνο μας αλλά κάποιοι άλλοι. Ή όπως είχε πει κι ένας ισοβίτης απευθυνόμενος στους απ' έξω "τα δικά μας κάγκελα είναι ορατά ενώ τα δικά σας αόρατα". Και σίγουρα για να φτάσει κάποιος σε σημείο να αρνηθεί ολοκληρωτικά μια από τις πιο βάρβαρες εκφράσεις της εξουσίας πρέπει πρώτα να έχει στραφεί με κάποιο τρόπο ενάντια στις καθημερινές μικρές φυλακές (αφού πρώτα τις αναγνωρίσει ως τέτοιες).

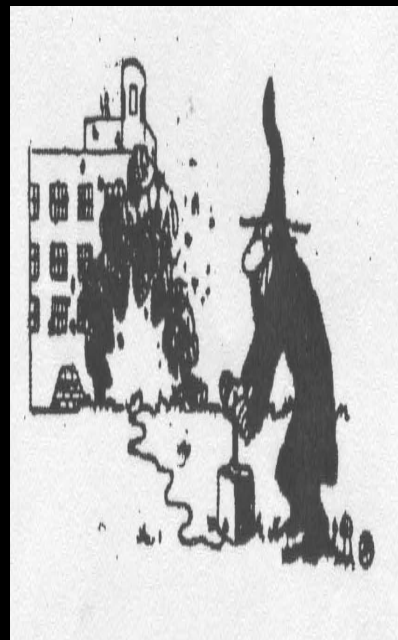
Σωφρονισμός

(ή αλλιώς όταν τα προοδευτικά δεκανίκια του συστήματος έχουν το λόγο)

Η φυλακή είναι επιτυχημένη για το κράτος, για τον ίδιο ακριβώς λόγο που θεωρείται "αποτυχημένη" από τους δήθεν προοδευτικούς επικριτές της, οι οποίοι φυσικά δέχονται χωρίς δεύτερη κουβέντα τον εγκλεισμό και απλά προσπαθούν να πείσουν το κράτος να μην είναι τόσο βάρβαρο. Γιατί για να θεωρείς ότι το κράτος απέτυχε και έχει απάνθρωπες φυλακές (sic) πάει να πει πως ελπίζεις ότι το κράτος και οι φυλακές του μπορεί και να "πετύχουν" και να

γίνουν ανθρώπινες. Πιθανώς κάποιοι να νομίζουν πως το κράτος μπορεί και να φερθεί στους φυλακισμένους σαν ανθρώπους και να σεβαστεί τα δικαιώματά τους και ότι μπορεί και να τους φυλάκιζε σε ξενοδοχεία 5 αστέρων αρκεί κάποιοι να το έπειθαν να δει την καλή πλευρά του. Όμως πέρα από τις αυταπάτες κάποιων οι φυλακές θα παραμείνουν έτσι όπως είναι γιατί **μόνο έτσι μπορούν να λειτουργήσουν ως φόβητρο**. Η φυλακή είναι φτιαγμένη για να αναπαράγει τους αποκλεισμούς και την εγκληματικότητα-παραβίαση των νόμων αφού σου λέει πως αν μπεις φυλακή τέλειωσες (αφού όποιος βγει απ' τη φυλακή θα έχει τη στάμπα του πρώην φυλακισμένου στην πλάτη και με δεδομένο πως φυλακή μπαίνουν οι πιο φτωχοί και οι πιο αποκλεισμένοι, όταν βγουν η μόνη επιλογή-εκβιασμός που θα έχουν θα είναι είτε η πλήρης υποταγή και η ακόμα μεγαλύτερη φτώχεια και περιθωριοποίηση είτε να ξαναπέσουν στην παρανομία).

Ακόμα και στην ιδανική περίπτωση που οι φυλακές πράγματι είχαν "πετύχει" και σωφρονίζανε, μήπως πρέπει να δούμε τι είναι αυτός ο περίφημος σωφρονισμός; Δεν είναι τίποτε άλλο από μια ολόπλευρη καταναγκαστική διαπαιδαγώγηση που προσπαθεί να κάνει τον κρατούμενο να εσωτερικεύσει τις αξίες αυτής της κοινωνίας "καταλαβαίνοντας το λάθος του να παραβεί τους νόμους" ώστε να βγει από εκεί ένα εθελόδουλο και νομοταγές ρομπότ που θα συντηρεί με κάθε τρόπο την καπιταλιστική μηχανή και θα γουστάρει κιόλας

Η άποψη των φυλακισμένων για την αστική δικαιοσύνη. Πιο σαφής δε γίνεται...

(αφού θα έχει εκούσια σωφρονιστεί και η εξουσία πια θα λειτουργεί αυτόματα μέσα του). Κάτι ανάλογο με το σωφρονισμό γίνεται και με το σχολείο που παίρνουν τα μικρά παιδιά και τους χώνουν στα μυαλά ό,τι σκατά υπάρχουν προκειμένου να προσαρμοστούν σε αυτά που βρήκαν και να ενταχθούν ομαλά στον κύκλο του παραγωγικού και καταναλωτικού κανιβαλισμού. Είμαστε ενάντια σε κάθε προσπάθεια εσωτερίκευσης των αξιών αυτής της κοινωνίας. Δε θέλουμε να πειστεί κάποιος που έκλεψε ότι αυτό είναι κακό και μετά να είναι νομοταγής πολίτης ούτε θέλουμε οι φυλακισμένοι να βγουν από τη φυλακή, να προσαρμοστούν και να υποστηρίζουν την κοινωνία φυλακή αλλά θέλουμε να καταστρέψουμε την κοινωνία φυλακή.

Το αίτημα για ασφάλεια αυτής της κοινωνίας (πέρα απ' όλα τα άλλα) γεμίζει και τα κελιά της δημοκρατίας

Με αφορμή τη δολοφονία του αλέξη κάποιοι από εμάς είχαμε βγάλει το σύνθημα *“το αίτημα για ασφάλεια αυτής της κοινωνίας οπλίζει τα χέρια της αστυνομίας”* θέλοντας να καταδείξουμε το προφανές, ότι δηλαδή αν κάποιος ζητάει συνεχώς περισσότερους μπάτσους και προωθεί τη συμφιλίωση πολιτών-μπάτσων είναι συνένοχος όταν οι φίλοι του οι μπάτσοι δολοφονούν 15χρονους ή άτομα περιθωριοποιημένα κοινωνικά (μετανάστες, τσιγγάνους, μικροπαραβάτες και άλλους για τους οποίους συνήθως δεν ακούγεται κιχ) . Με την ίδια λογική οι υστερικές κραυγές στα τηλεπαράθυρα για την αύξηση της εγκληματικότητας και οι φόβοι των μικραστικοποιημένων υπηκόων που η μόνιμη φράση τους είναι *“που είναι η αστυνομία να βάλει τους εγκληματίες φυλακή”* φτιάχνουν μια συμμαχία με το κράτος τους ενάντια στα περιθωριοποιημένα κομμάτια αυτής της κοινωνίας. Και ντάξει, όσοι έχουν κάθε συμφέρον από τη διατήρηση αυτής της κοινωνίας λογικό είναι να συντάσσονται με το κράτος. Όμως όσοι απ' τους από κάτω αυτής της κοινωνίας δικαιολογούν τη βαρβαρότητα του εγκλεισμού και οχυρώνονται πίσω από επιχειρήματα του στυλ *“ας μην παρανομούσαν”*, *“στις φυλακές είναι οι εχθροί της κοινωνίας”* και λοιπές βλακείες ας σκεφτούν πως με αυτό τον τρόπο δεν κάνουν κάτι άλλο απ' το να φτιάχνουν μόνοι τους το όμορφο κελί τους και να κλειδώνονται μέσα σε αυτό πετώντας το κλειδί στους καταπιεστές τους. Γιατί όποιοι έχουν απωλέσει κάθε έννοια κοινωνικής αλληλεγγύης και συντάσσονται τόσο εύκολα με καθάρματα σαν τους πολιτικούς, τους δικαστικούς και τους ανθρωποφύλακες δε θα έχουν που να στραφούν όταν οι πρώην ψευδοσωτήρες τους σημαδεύουν το δικό τους κεφάλι.

Τι καιρό κάνει στις ελληνικές φυλακές;

Ο εγκλεισμός από μόνος του (χωρίς τις αυθαιρεσίες των ανθρωποφυλάκων που είναι καθημερινό φαινόμενο) είναι ένα βασανιστήριο διαρκείας αφού τα **δομικά** του χαρακτηριστικά είναι ο πλήρης καθορισμός του χρόνου και του χώρου κάθε κίνησης του κρατούμενου σε απόλυτα προγραμματισμένα και στεγανά όρια. Η ρύθμιση του ύπνου, της ξεκούρασης, της γυμναστικής, του επισκεπτηρίου, του φαγητού και κάθε άλλης δραστηριότητας καθώς και η σεξουαλική αποστέρηση προσπαθεί να μεταβάλλει τον κρατούμενο σε εξάρτημα και στέλνει το μήνυμα πως απέναντι στην εξουσία είναι εντελώς αδύναμος και ανίκανος να αντιδράσει.

Η ελληνική πραγματικότητα κάνει την κατάσταση ακόμα πιο ζοφερή για όσους καταλήγουν στη φυλακή. Παρά τις όποιες υποκριτικές εξαγγελίες των εκάστοτε υπουργών δικαιοσύνης η πραγματικότητα παραμένει η εξής: εξοντωτικές συνθήκες κράτησης, υπερκορεσμός των φυλακών αφού οι δικαστές φροντίζουν να στέλνουν όλο και περισσότερους στη φυλακή με αποτέλεσμα να δημιουργούνται συνθήκες ασφυξίας, ανύπαρκτη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη με αποτέλεσμα δεκάδες θανάτους κρατουμένων, συνθήκες υγιεινής επιεικής άθλιες (ελλιπής θέρμανση, ζεστό νερό ούτε για πλάκα), τα αιτήματα για άδειες

(8) Για να αναφέρουμε ένα από τα παραδείγματα, το βράδυ της 30 προς 31 Μάρτη του 2006 4 κρατούμενοι στις φυλακές Κορυδαλλού **κάπκαν ζωντανοί** όταν ξέσπασε φωτιά στο κελί τους αφού αν και φώναζαν για 50 λεπτά μαζί με άλλους κρατούμενους δεν τους παρασχέθηκε καμία βοήθεια από τους δεσμοφύλακες οι οποίοι δεν άνοιγαν το κελί.

(9) Και θα ήταν ακόμα συχνότερο αν το κράτος δεν είχε ρίξει την πρέζα με τα κιλά μες στις φυλακές -ειδικά μετά τις εξεγέρσεις του '91- ώστε να μετατρέψει τους κρατούμενους σε ζόμπι βγάζοντας παράλληλα και του κόσμου τα φράγκα. Όπως είχε πει κι ένας κρατούμενος *“αν δεν ήταν η πρέζα θα γινόταν μια εξέγερση κάθε μέρα”*. Χαρακτηριστικά κάποιοι κρατούμενοι κάνουν λόγο *“για εξόντωση νέων ανθρώπων στις φυλακές, οι οποίοι βρίσκονται σε συνεχή καταστολή κολυμπώντας μέσα σε θάλασσες ηρωίνης, μεθοδευμένα χορηγούμενης, και βουνά ψυχοφαρμάκων, αφειδώς χορηγούμενων, με 180 και 250 νεκρούς τον χρόνο.”* Ή όπως κατήγγειλαν κρατούμενοι από τη Λάρισσα *“Η σκόνη γίνεται στα χέρια του εκάστοτε φορέα της εξουσίας, χρήμα ρευστό και ολόφρεσκο, αυτοκίνητο πολυτελείας, κοινωνική υπεροχή, τρόπος να θάψει τις ενοχές του για τα καθημερινά του εγκλήματα και να βιώσει την αμνησία μπροστά στη βαρβαρότητα που υπηρετεί.”*

(10) Στις 23 Απρίλη 2007 με αφορμή τον ξυλοδαρμό του αναρχικού Γιάννη Δημητράκη στις φυλακές Μαλανδρίνου, οι κρατούμενοι εξεγέρθηκαν τόσο σε αυτή τη φυλακή όσο και σε άλλες φυλακές τις χώρες. Το ότι ήταν απλά η αφορμή φαίνεται και από το γεγονός ότι αμέσως οι κρατούμενοι πρόβαλλαν μια πληθώρα αιτημάτων όπως η κατάργηση των πειθαρχικών ποινών, μετατροπή των ισοβίων σε δωδεκαετή κάθειρξη, αποφυλάκιση με την έκτιση των 3/7 της ποινής, άδειες σε όλους, μείωση του ορίου προφυλάκισης και μετατροπής της 25ετούς κάθειρξης σε δεκαετή. Παρακάτω παραθέτουμε απόσπασμα από γράμμα του Γιάννη Δημητράκη και του Βαγγέλη Πάλλη από τις 28-4-2007 μετά την καταστολή της εξέγερσης: *“(…) δεν υπάρχει σε καμιά διάταξη γραμμένο, από τους όποιους νομοθετικοτεμπέληδες του όποιου υπουργείου, ότι το ρόπαλο, η φάπα, ο εξευτελισμός, τα χειρουργικά νυστέρια για τον ακριβή τεμαχισμό της αξιοπρέπειας, είναι στα καθήκοντα σωφρονιστικών υπαλλήλων και των προϊστάμενων τους. Αν πραγματικά*

αγνοούνται, συνεχής επιβολή πειθαρχικών ποινών αφού οι κρατούμενοι διώκονται για το παραμικρό και είναι έρμαιοι στις ορέξεις του κάθε ανθρωποφύλακα, η συνήθης εξευτελιστική τακτική του πρωκτικού και κολπικού ελέγχου συνεχίζει ακάθεκτη, συνεχείς προσχηματικές γραφειοκρατικές διαδικασίες με αποτέλεσμα να μη μπορούν να αντιμετωπιστούν καταστάσεις έκτακτης ανάγκης (π.χ. ένα πρόβλημα υγείας ή μια πυρκαγιά) **(8)**, πολλοί κρατούμενοι αναγκάζονται να κοιμηθούν στο πάτωμα αφού τα στρώματα είναι βρώμικα, αποπνικτική ατμόσφαιρα το καλοκαίρι και πολλά άλλα που μπορούν να κάνουν τον καθένα να καταλάβει τι εννοούν οι φυλακισμένοι όταν λένε πως τους αντιμετωπίζουν σα ζώα.

Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και τους αγώνες τους

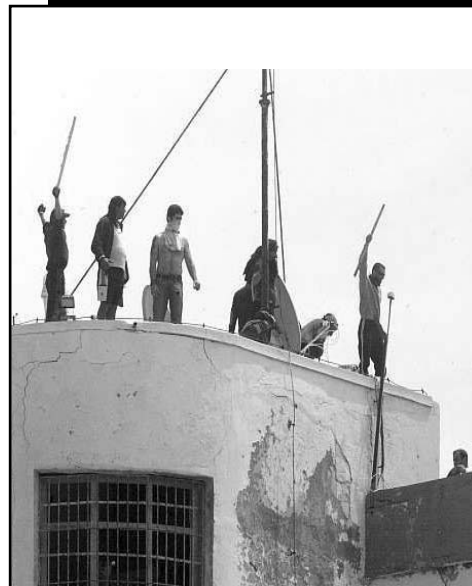
Απέναντι σε όλα αυτά οι κρατούμενοι δεν κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια και αυτό φαίνεται από τις εξεγέρσεις που είναι πολύ συχνό φαινόμενο. **(9)** Οι κρατούμενοι αντιδρούν είτε αρνούμενοι να μπουν στα κελιά τους είτε καταλαμβάνοντας τις πτέρυγες και παίρνοντας τον έλεγχο της φυλακής **(10)** είτε με πιο μαζικές ενέργειες όπως ο μεγαλειώδης αγώνας το νοέμβρη του 2008 που ξεκίνησε με αποχή συσσιτίου η οποία σύντομα μετατράπηκε σε μαζική απεργία πείνας χιλιάδων φυλακισμένων διεκδικώντας τα αυτονόητα. Και φυσικά όλες αυτές οι κινητοποιήσεις αντιμετωπίστηκαν απ' τη μια με υποσχέσεις του εκάστοτε υπουργού και απ' την άλλη με ξύλο, βασανιστήρια και εκδικητικές μεταγωγές ώστε να κάμψουν το ηθικό των κρατουμένων.

Απ' όσα είπαμε παραπάνω γίνεται σαφές πως η αλληλεγγύη μας στους αιχμαλώτους του κράτους είναι δεδομένη πόσο μάλλον όταν κινούνται ενάντια στο καθεστώς αιχμαλωσίας που τους έχουν επιβάλλει. Δε χρειάζεται να συμφωνούμε με κάθε τους αίτημα και κάθε τους πράξη για να είμαστε αλληλέγγυοι. Μάς αρκεί μόνο και μόνο ότι κάποιοι άνθρωποι αγωνίζονται υπό τις πιο αντίξοες συνθήκες ενάντια στον καθημερινό τους (υλικό και πνευματικό) διαμελισμό και οι αγώνες τους αυτοί αποτελούν παράδειγμα για όλους μας. Στην τελική μόνο και μόνο το μακάβριο ανέκδοτο ότι μπορεί να απονέμει δικαιοσύνη ο μεγαλύτερος διασφαλιστής της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της βαρβαρότητας που λέγεται κράτος και ευθύνεται για αναρίθμητα εγκλήματα εναντίον των από κάτω αυτής της κοινωνίας, αρκεί για να οπλίσει την οργή μας. Το ίδιο μένει να κάνουν και όσοι έχουν καταλάβει την υποκρισία που λέγεται ποινικό δίκαιο και πως οι έγκλειστοι δεν είναι παρά ο αποδιοπομπαίος τράγος ενός σάπιου κοινωνικού συστήματος.

Τα παραπάνω προέκυψαν από κουβέντες στη συνέλευσή μας. Κι αυτό γιατί πέρα από τη δεδομένη αλληλεγγύη μας στους φυλακισμένους, μάς προέκυψε η ανάγκη να καταλάβουμε πώς λειτουργεί αυτός ο εξουσιαστικός μηχανισμός που λέγεται φυλακές και ποια η χρησιμότητά του για το κράτος και τα αφεντικά και αφού καταλήξαμε σε κάποια συμπεράσματα κρίναμε αναγκαίο να τα μοιραστούμε και με άλλους. Δεν είναι φιλολογική εργασία, απλά άλλη μια συνεισφορά στον αγώνα για μια κοινωνία χωρίς φυλακές, για μια κοινωνία που δε θα είναι φυλακή.

Θέλετε τους ενόχους για ό,τι συνέβη πρέπει να τους αναζητήσετε στη σικελική εντοπιότητα της κάθε φυλακής και τους αμόρφωτους ή μορφωμένους προιστάμενους τους. Ή στις καρέκλες της Κατεχάκη που ανέχεται ή συντηρεί τέτοιες συμπεριφορές. Ο καταμερισμός των ευθυνών πρέπει να μοιραστεί προς την πλευρά αυτών που αρέσκονται να βασιλεύουν μέσα σε ένα χώρο που κύρια δομικά του στοιχεία είναι η αυθαιρεσία, η αναλγησία, η αδιαφορία, ο απολυταρχισμός, η αδικία.

Σε όσους φροντίζουν με τη συμπεριφορά τους να τροφοδοτούν και να ποτίζουν το άγριο άνθος της εκδίκησης, της οργής και αγανάκτησης στην ψυχή των κρατουμένων. Ύπουλη και αργή διαδικασία που όμως οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην έκρηξη και στο ξέσπασμα όσων θεωρούν ότι έφτασαν στα όρια της ανεκτικότητάς τους..." (από το έντυπο ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ, μιάς 2007).

Η συνέλευσή μας στεγάζεται στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο **ΑΝΑΤΟΠΙΑ** (μπτρ. παρθενίου 16 - τέρμα αγ.νικολάου αριστερά). Ο χώρος λειτουργεί καθημερινά (δευτέρα ως παρασκευή μετά τις 19.00) και εκεί -πέρα από εμάς- μπορείτε να βρείτε έντυπα του αναρχικού, αυτόνομου και αντιεξουσιαστικού χώρου καθώς επίσης και δανειστική βιβλιοθήκη. Για παλιότερες εκδόσεις -τόσο δικές μας όσο και του υπόλοιπου (κατά κύριο λόγο πατρινού) αντιεξουσιαστικού χώρου μπορείτε να επισκεφτείτε και τη διεύθυνση <http://anatopia.wordpress.com/>.

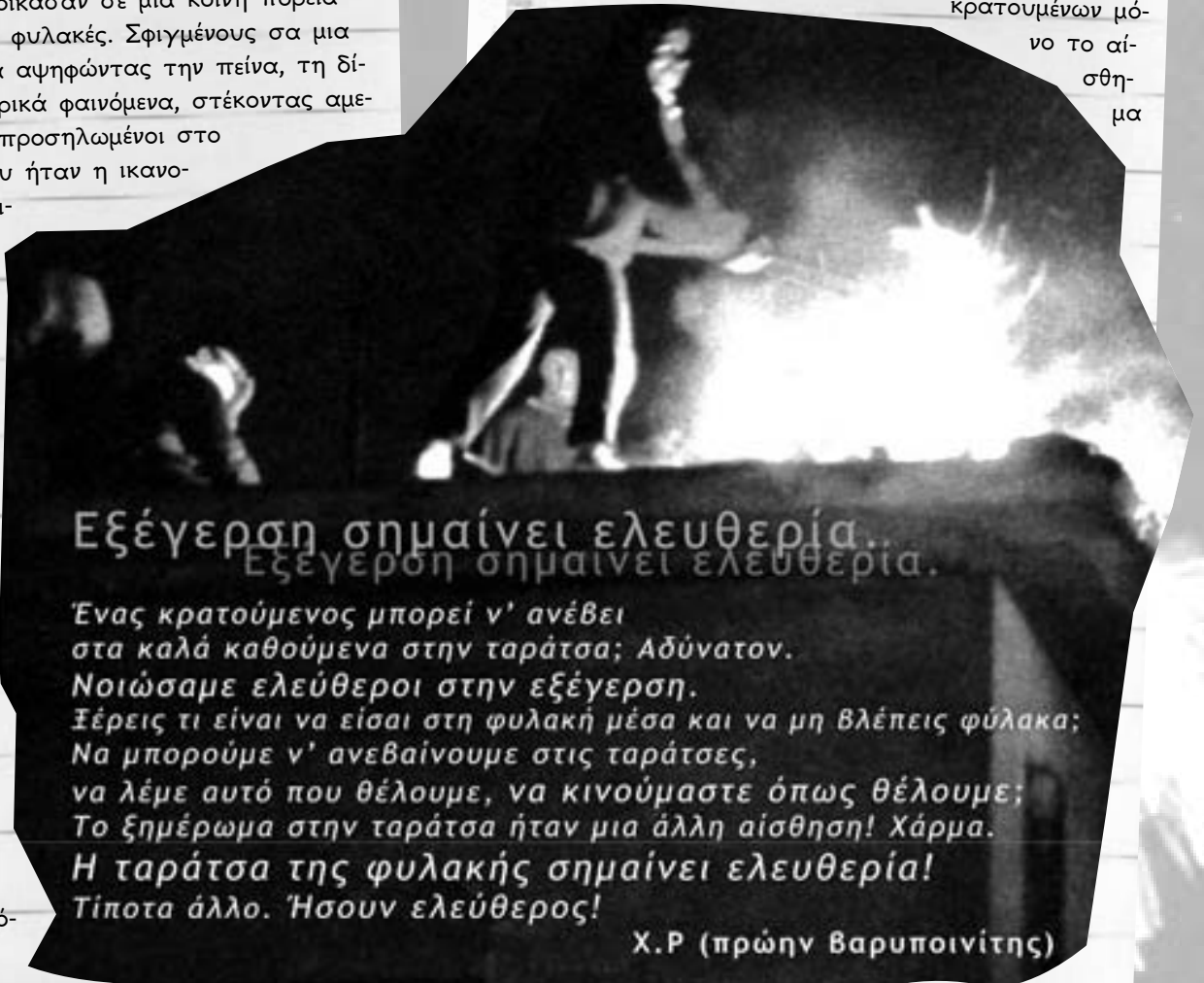
Οι μέρες και οι νύχτες πάνω στη φυλακή Μαλανδρινού μάς βρήκαν ενωμένους, απαλλαγμένους από κάθε μορφή εξάρτησης σε ουσίες, έχοντας παραγκωνίσει ο καθένας μας τους ιδιοτελείς ή μη σκοπούς και πρακτικές που τον καταδίκασαν σε μια κοινή πορεία και μοίρα στις φυλακές. Σφιγμένους σε μια μεγάλη γροθιά αψηφώντας την πείνα, τη δίψα και τα καιρικά φαινόμενα, στέκοντας αμετακίνητοι και προσηλωμένοι στο στόχο μας που ήταν η ικανοποίηση των αιτημάτων μας.

Δε ζητήσαμε, απαιτήσαμε την κατάργηση των επίμαχων διατάξεων για να μπορέσουμε να σηκώσουμε ξανά το κεφάλι ψηλά. Να πούμε όλοι μαζί όχι στα ναρκωτικά και τις εξαρτησιογόνες ουσίες που μοιράζει απλόχερα η κάθε εξουσία για να βοηθήσει και αυτή τα

μέγιστα στην ...εύρυθμη λειτουργία των σωφρονιστικών καταστημάτων. Είδατε και θα ξαναδείτε, σύντομα, κρατούμενους στις τάρτσες να αντιστέκονται με αξιοπρέπεια στην κατασταλτική μηχανή. Άλλους να γεύονται την επώδυνη και πικρή γεύση του ροπαλίου των MAT στο σώμα και την ψυχή τους. Να φουμάρουν τα δακρυγόνα και τα χημικά ή να απωθούνται με τη χρήση πλαστικών σφαιρών όπως στον Κορυδαλλό, τη Λάρισα, την Πάτρα, την Κέρκυρα, την Κομοτηνή, τα Τρίκαλα. Ή ακόμα και στην Αλικαρνασσό της Κρήτης, εκεί όπου η σωφρονιστική υπηρεσία έχει αναθέσει εργολαβικά στους ντόπιους κρατούμενους την εύρυθμη λειτουργία της φυλακής. Αντιστάθηκαν σθεναρά και απαίτησαν τη διακαίωση των αιτημάτων τους.

Τα οφέλη σε αυτόν τον αγώνα, τις εμπειρί-

ες που αποκομίσαμε όλοι μας και τα προβλήματα που αναδείχτηκαν, είναι ζητήματα προς μελέτη και περισυλλογή. Μπορεί κάποιος με μια πρόχειρη ματιά, να κρίνει εκ του αποτελέσματος αποτυχημένο και μάταιο τον αγώνα που έδωσε η πλειοψηφία των φυλακών, αλλά στην ψυχή των κρατούμενων μόνο το αίσημα

Εξέγερση σημαίνει ελευθερία..

Εξεγερση σημαίνει ελευθερία.

Ένας κρατούμενος μπορεί ν' ανέβει στα καλά καθούμενα στην τaráτσα; Αδύνατον.

Νοιώσαμε ελεύθεροι στην εξέγερση.

Ξέρεις τι είναι να είσαι στη φυλακή μέσα και να μη βλέπεις φύλακα;

Να μπορούμε ν' ανεβαίνουμε στις τaráτσες,

να λέμε αυτό που θέλουμε, να κινούμαστε όπως θέλουμε;

Το ξημέρωμα στην τaráτσα ήταν μια άλλη αίσθηση! Χάρμα.

Η τaráτσα της φυλακής σημαίνει ελευθερία!

Τίποτα άλλο. Ήσουν ελεύθερος!

X.P (πρώην Βαρυποινίτης)

της ηττοπάθειας και της παραίτησης δεν έχει θέση. Αντιθέτως, μεταξύ μας έγιναν οι απαραίτητες ζυμώσεις, ανταλλαγή απόψεων και θέσεων, ζυγίστηκαν και μετρήθηκαν οι δυνατότητές μας και πήραμε τα κατάλληλα εφόδια, ώστε την επόμενη φορά να είμαστε και καλύτεροι και αποτελεσματικότεροι σε αυτά που θα απαιτήσουμε. Το χρωστάμε στους αγωνιστές κρατούμενους από τα χρόνια της αντίστασης, αλλά και στους προγενέστερους και μεταγενέστερους από αυτούς. Χρωστάμε σε όλους εκείνους τους έλληνες, αλβανούς, ρώσους, κούρδους, ιρανούς, ιρακινούς και γενικότερα σε όλους όσοι συμμετείχαν στη μαζικότερη διαμαρτυρία της 23ης απρίλη 2007 στα ελληνικά κολαστήρια-βασανιστήρια, σε όσους αγωνίστηκαν με πάθος για λευτεριά και αξιοπρέπεια. Θα χρωστάμε πάντα...

γράμμα του Γιάννη Δημητράκη σχετικά με την εξέγερση του απρίλη του 2007 που δημοσιεύτηκε στο έντυπο ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ